

Wie + Imma

Leeftijd + 35 jaar

Beroep + speechcoach

Ziekte + borstkanker

[1] Kairos wordt verwacht in het voorjaar van 2020. Meer info: www.kairosdagboek.nl

"Er kwam zoveel liefde, van alle kanten"

“Door te schrijven bleef het stromen, van binnen naar buiten”

Imma’s zoon Abel was zeven maanden oud. Ze was de borstvoeding aan het afbouwen en voelde een knobbel. Ze was niet fit en ging naar de huisarts. Op maandagochtend 6 juni 2016 hoorde ze samen met haar man de diagnose: borstkanker. “Ik heb geschreeuwd. Gehuild. Geroepen dat ik mijn zoon wilde zien lopen.” In een waas van emoties spraken ze over IVF, een borstamputatie en de mogelijkheid van uitzaaiingen. “Ik liep na het gesprek met rode ogen en een onbeschrijfelijk zwaar hart door het ziekenhuis, en dacht, zo lopen hier dus regelmatig mensen rond…” Een absurde week volgde. Met een PET-scan in Gouda. De eerste IVF-hormooninjecties onder begeleiding van het LUMC. En ook hele normale dingen, zoals Abel ophalen van het kinderdagverblijf. Op donderdag belde de verpleegkundig specialist met de mededeling dat er op de PET-scan geen uitzaaiingen te zien waren. “Ik voelde me een leeuw en was klaar om alles te moeten ondergaan wat nodig was. We dronken die dag champagne.”

Imma kwam het jaar dat volgde in een medische achtbaan terecht. Hormooninjecties, een eicelpunctie, chemokuren, borstamputatie en bestraling. Al na de eerste chemokuur voelde ze de tumor kleiner worden, dat was geruststellend. Haar ouders uit Friesland betrokken een appartement in de buurt om dichtbij te kunnen zijn. Een vriendin nam de organisatie op zich van iedereen die zei: ‘Kan ik iets voor je doen?’ “Er werd bijna dagelijks voor ons gekookt. Voor Abel heb ik nooit zelf groentehapjes hoeven maken. Ik mocht wekelijks bij de kapper komen. Kreeg massages cadeau. En Abel liet me dagelijks lachen. Er kwam zoveel liefde, van alle kanten.”

En terwijl Imma de behandeling van haar lichaam vol vertrouwen overgeeft aan haar oncoloog, raast het van binnen. “Ik had de behoefte om woorden te geven aan alles wat ik voelde. Het was zo intens. Zo rauw. En ook zo liefdevol. Ik begon columns te schrijven. Daardoor bleef het stromen, van binnen naar buiten. Ik begon mezelf beter te begrijpen. Mijn man las alles als eerste, en zocht er passende muziek bij. Het werd onze manier van communiceren. Over alles wat zo moeilijk was om mondeling met elkaar te delen.” Imma plaatste de columns op internet (www.tumos.nl), zodat ook vrienden en familie konden lezen hoe het nou écht met haar ging. “Het maakte gesprekken gemakkelijker. En ook nu nog hoor ik soms via via dat mijn woorden iemand anders troost geven.”

Uit Imma’s columns is ‘Kairos’ ontstaan.[1] Een tijdloze agenda én dagboek. Voor iedereen die wordt geconfronteerd met een ongewilde levenspauze. Door ziekte, burn-out of ander verdriet. Kairos stelt op heel veel verschillende manieren de vraag: ‘hoe gaat het nou écht met jou?’ “Als je voeten geen vaste grond meer voelen, helpt het contact te houden met je binnenwereld. Ik wil mensen helpen woorden te vinden voor wat ze voelen. Voor hun nieuwe werkelijkheid.”

Ook Imma moest leren omgaan met een nieuwe werkelijkheid. Op haar borstamputatie had ze zich goed voorbereid door foto’s te bekijken. “Ik heb bewust afscheid genomen van mijn borst. Vlak voordat ik onder narcose ging, was ik mentaal rustig, maar moest mijn lichaam ontzettend huilen. De dag na de operatie heb ik mijn lichaam lang bekeken in de spiegel. Alleen. Natuurlijk heb ik gehuild. En mis ik mijn borst. Maar ik vind mezelf nog steeds mooi en vrouwelijk. Op het strand en tijdens het sporten draag ik mijn prothese bewust niet. Het zwemt en sport fijner zonder, en ik schaam me niet voor de werkelijkheid. Ik waardeer mijn nieuwe lijf.” En terecht, want in oktober 2019 beviel Imma van haar dochter, Lot. “Lot markeert een nieuwe levensfase. Ik ben zo verschrikkelijk dankbaar dat ze er is. Ze verbeeldt de hoop die ik al die jaren heb gevoeld.”

En natuurlijk is het niet altijd gemakkelijk. Je leven weer oppakken na kanker. Hoe doe je dat? “Iedereen denkt dat je er weer bent en ik verwachtte ook van mijzelf dat het weer goed zou gaan. Maar ik kon niet terug naar het oude. Moest een nieuwe versie van mijzelf uitvinden. Met mijn gezin ben ik na de behandelingen een half jaar in Kopenhagen gaan wonen. Een onvergetelijk fijne tijd waarin we het leven weer leerden leven. Toch voel ik me nog dagelijks kwetsbaar. Maar de angst overheerst niet. Ik ben me bewust van de kwaliteit van tijd. Leef trager. Breng veel tijd door met mijn kinderen.” Imma werkt inmiddels met veel plezier als speechcoach. Zo helpt zij mensen de juiste vorm en woorden te vinden voor hun boodschap. “Het geeft me een rijk gevoel dat ik al die keuzes in mijn leven nu zo bewust maak.”